

Патријарх српски господин Иринеј данас постаје становник Београда. Иако је дотадашњи нишки владика на чело Српске православне цркве изабран још 22. јануара 2010, пуних годину и по дана истовремено је обављао и дужност администратора Епархије нишке и највише времена проводио у Нишу. Данас ће у Саборном храму у Нишу свечаним чином за новог епископа нишког бити устоличен др Јован Пурић, досадашњи настојатељ манастира Острог. Патријарха смо јуче пре подне затекли у његовом досадашњем кабинету у Епархијском двору у Нишу у паковању личних ствари, књига и, како нам је рекао, незаборавних успомена на град у којем је провео скоро 36 година.

– Ко се сели, тај се не весели, каже наш народ. Тако су и у мени помешана и више тужна осећања јер одлазим из града у коме сам провео највише времена свог живота, где сам упознао људе, с њима делио и добро и лоше и где сам се увек осећао као свој међу својима. Жал је у мени у овом тренутку када се удаљавам од својих. Ја волим овај народ у Нишу, као и у Призрену, где сам пре тога био. Емотивно сам највише везан за југ Србије и Косово и Метохију и носим много пријатних успомена. Увек ћу се осећати Нишлијом, где имам много пријатеља и где сам имао изузетну сарадњу са институцијама система, руководством града и појединаца.

Колико Нишлије могу да се надају да ћете увек остати с њима?

Ја Ниш не могу и никада нећу заборавити и радоваћу се сваком успеху мојих људи, мога града и његове епархије. Бићу увек учесник свих догађаја, посебно оних великих, и помагаћу Ниш као стратешки центар у који гледа пола Србије и Нишлије. Пред нама је 2013. година, крупан догађај свехришћанског значаја, обележавање 1.700 година Миланског едикта. Мислим да ће то бити скуп свих цркава и могућност да се сви вратимо 17 векова уназад и да видимо то време и значај цара Константина, који је најбоље схватио значај хришћанства и заједништва. Бићу активан учесник јер ће то бити догађај од великог значаја и за Ниш и за Србију, али и цркву посебно.

Да ли постоји нешто што нисте урадили, а имали сте у плану као владика нишки пре избора за патријарха?

Све у последњих деценију и по урађено је великим заједништвом Цркве, народа и градских руководстава Ниша, као и места у епархији. Не треба учињено везивати само за моје име или другог појединца, јер једна лапа не чини пролеће. Чињеница је да због специфичних прилика управо и највише на овим просторима Црква није дуго била у прилици да покаже своје присуство. Били су много већи притисци него у другим срединама, и мало слободе, и Црква је настојала само да сачува наслеђено. Када сам постао епископ отворен је ипак један пут за шире слободе, а после изградње Метоха у Нишу створено је једно сасвим друго расположење и положај и улога Цркве од средине деведесетих година су другачији. Самим тим и жеља да се нешто учини била је већа. Наследио сам само три, а одлазим из Ниша којим има већ осам цркава. У међувремену и Саборна црква је скоро из темеља поново урађена. Градили смо и модерне путеве, као до Липовца или у топличком крају, али економске прилике нису нам баш пружиле прилику да се и више уради. Верујем да ће у будућности то моћи.

Колико познајете наследника који ће данас бити устоличен?

Пре мене владика нишки био је господин Јован (Илић), а сада долази Јован Пурић. Реч је о најозбиљнијем кандидату кога је наша црква имала, а који је већ четири године епископ. Био је игуман великог манастира Острог и има довољно искуства у односима с људима. Епархија нишка добила је изузетно образованог и квалитетног човека на свом челу.

Косово је моја лична и велика рана

Говорећи о тренутним збивањима на Косову, патријарх Иринеј нам је рекао:

– Косово је моја лична и велика рана. Знам како је било још 1948. године када сам отишао у Призрен на школовање. Данас је све другачије. И у Призрену и свим другим местима зјапе срушени зидови цркава, спаљених светиња... Богословија је опљачкана и

спаљена, Богородица Љевишка, бисер не само наше историјске и културне, већ светске баштине, спаљена је и у жалосном стању, са изгребаним и оштећеним фрескама из 13. века. То све говори о трагедији једног народа, највећој од Косовог Поља. Данас у Ђаковици, Призрену, Урошевцу или Пећи, који је био појам српске културе с Патријаршијом, живи само по неколико остарелих људи, који не смеју ни из својих кућа и дворишта да изађу. На северу покрајине Срби се боре и верујем да ће се изборити за неку независност, али то је ипак мали, симболични део Косова и Метохије. Мора се много више да учини да Косово у целости увек буде део Србије. Никада нисам био за поделу јер је Косово српско и било каква подела значила би да наша држава диже руке од Косова. То би значило и отуђење. Народ на Косову очекује помоћ и оно подизање великог металног крста, иако без нашег знања, говори да очекује, да се нада свакој, па и божанској и духовној помоћи.

Осврнуо се патријарх српски и на прошлонедељни боравак у Црној Гори:

– Боравио сам недавно у Црној Гори где сам на сваком кораку, као и Фочи или другим местима и у Србије и ван ње, био изузетно дочекан. Проблем с Црном Гором никада нисам могао а не могу ни сада да схватим. Ми смо један народ, без обзира на то колико се у Црној Гори покушава да докаже и покаже нешто друго. Схватам жељу да се створи посебна држава, јер је некада и постојала самостална Црна Гора, али стварање посебне нације, посебног језика, то ми је непојмљиво. Прихватам да Србија и Црна Гора буду две државе, али оне морају да се помажу, да имају нормалне односе, да буду најближе. Не знам коме иде у прилог и коме служи и треба јаз који се ствара.

(Политика)